

✕

Marija Kmetova: Preludij.

✕

«Čuj. Narediva tako: ker se je pesem najinega združevanja razbila ob življenju kot kristalna čaša ob skali — ta prispodoba mi zelo ugaja —, naj vsaj najina otroka...»

««Pripoveduj raje kaj drugega!»»

«Kaj drugega?... Hm...»

Par minut za tem sta stala pri odprtem oknu. Z mrakom so dahnil v sobo spomini z daljnega obzorja. Peterček... Ankica — Dr. Vilinji... gosposkična Relindis —

Ko pa se je doktor dotaknil njene roke, ga je spreletel hlad. Skoro zaničljivo ji je šepnil:

«Priateljica!» in šel na sredo sobe.

Ona pa mu je (kot da se ni ničesar zgodilo) rekla:

««Zaigraj kako svojo skladbo. Tako lep večer je...»

«Tudi akord zadostuje. Akord: hipen, nedovršen. Val v tišini, zvezdni utrinek, pred njim in za njim tema, brezkrainost. Njegov pljusk je nepozaben...»

««Pa udari akord!»»

«Čemu? Udaril sem ga že. Na tipkah najinih src. In zazvenel je rezko: Ta tihi pogovor med nama, ki sem nanj čakal tri leta, tri leta — ali ni bil najzamolklejši in najtežji akord? Spominja na jek strune, ki je počila... In zunaj je tako lep večer... glej, prve zvezde.»

««Lep večer... prve zvezde. — — Pojdiva doli med goste.»»

«Da, da, doli, doli!»

Marija Kmetova:

Preludij.

Polumračne sence po obokih se plazijo, blede svetlobe odsevi po stebrih lovijo se, podijo se modrih mrakov smehljaji in rdeča lučka mežika v zlátu in boža tihoto in mir.

V mukah drhtečih se duše mótajo, lovijo se v temi za žarki, ki srce od daleč jih sluti. V slutnji trepeče upanje medlo in gleda v nebó, kjer je upanje Bog, ki rane blaži.

Vsa trnjeva življenja je našega pot, tak polna vsa duša je naša teh zmot, da v potu obraza v življenju se trudimo, da bojimo noči se, ki v nemiru drhti.

Od daleč, od blizu trpljenja prihajajo, od daleč, od blizu skrbi se zaganjajo, da solnce že zdavnaj blodnih duš ni svetloba in je trohnoba krog nas in v nas.